

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Aliance pro energetickou soběstačnost, spolek**, se sídlem Bláto 1, Uhlířské Janovice, zastoupený Mgr. Pavlem Douchou, advokátem Doucha Šikola advokáti s.r.o., se sídlem K Šachtě 347, Horky, Tábor, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo nám. 5, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu ze dne 3.2.2014, č.j. 04732-14/2013-ERU,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu ze dne 3.2.2014, č.j. 04732-14/2013-ERU, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 22.10.2013, č.j. 04732-8/2013-ERU, **se zrušuje**.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 15 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Pavla Douchy, advokáta Doucha Šikola advokáti s.r.o., se sídlem K Šachtě 347, Horky, Tábor.
- IV. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou adresovanou zdejšímu soudu domáhal zrušení rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu ze dne 3.2.2014, č.j. 04732-14/2013-ERU, jímž byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 22.10.2013, č.j. 04732-8/2013-ERU. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení i výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí a uložení povinnosti nařídit poskytnutí předmětných informací.

I. Podstata věci

Dne 22.10.2013 bylo žalovaným pod č.j. 04732-8/2013-ERU vydáno rozhodnutí, kterým byla podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), odmítnuta žádost žalobce, kterou se domáhal poskytnutí následujících informací: kalkulace výkupních cen fotovoltaické energie pro roky 2005, 2006, 2008 a 2011, studie ČVUT z let 2003, 2004, 2007, 2009, 2010, 2011, záznamy komunikace a podklady ze složky k procesu nastavení výkupních cen FVE, které žalovaný poskytl zpracovateli dokumentu „Audit Procesu nastavení výkupních cen fotovoltaické energie“, Praha, květen 2012 (dále jen „audit“), společnosti BDO Audit s.r.o.

Žalovaný žádost odmítl s tím, že požadovanými informacemi nedisponuje ani nemá povinnost disponovat. Podle žalovaného je to zpracovatel auditu (společnost BDO Audit s.r.o.), kdo je schopen specifikovat, jaké informace se „skrývají pod obecnými kategoriemi v auditu uvedenými“. Žalovaný nemá povinnost kontrolovat, které z podkladů zpracovatel auditu použil a které nikoli. Pouhá skutečnost, že zpracovatel auditu určité informace nějakým způsobem označí, neznamená, že je má žalovaný k dispozici a že je zpracovateli auditu předal.

Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal rozklad. Předsedkyně žalovaného se s názorem obsaženým v prvostupňovém rozhodnutí ztotožnila a rozklad zamítla.

II. Shrnutí argumentace žalobce

Žalobce namítá porušení § 14 odst. 5 písm. d) a § 15 zákona o svobodném přístupu k informacím. Nesouhlasí s tím, že žalovaný nemá požadované informace k dispozici. Argumentuje tak, že již v minulosti byly tyto informace zpřístupněny společnosti BDO Audit s.r.o. pro účely zpracování auditu. Z této skutečnosti žalobce dovozuje, že žalovaný jakožto povinný subjekt je povinen požadované informace poskytnout. K tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.10.2011, č.j. 6 As 33/2011-83.

Dále žalobce namítá, že mu nebylo ze strany žalovaného sděleno, že by tyto dokumenty byly zničeny. Žalobce v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.10.2003, č.j. 5 A 119/2001-38, publ. pod č. 74/2004 Sb. NSS. Žalobce rovněž poukazuje na definici informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím a podle směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2003/98/ES, o opakovaném použití informací veřejného sektoru. Žalobce zdůrazňuje, že požadoval informace reálně existující, zaznamenané a v dispozici žalovaného jakožto povinného subjektu. Současně se jedná o informace, kterými je žalovaný povinen disponovat, neboť jde o informace plynoucí z jeho úřední činnosti a jako takové podléhají principům spisové služby. Žalovaný přitom není oprávněn je bez dalšího předat kompletně třetí osobě a vzdát se tak jejich držení.

Žalobce dále namítá, že žalovaný postupoval v rozporu se zásadou legitimního očekávání. Žalovaný, vázán právním názorem obsaženým v předchozím rozhodnutí, které rušilo původní prvostupňové rozhodnutí, měl specifikovat, o jaké informace se jedná a následně o jejich poskytnutí rozhodnout. Žalovaný však zcela změnil argumentaci oproti argumentaci v původním prvostupňovém rozhodnutí a tento názor byl potvrzen i v napadeném rozhodnutí. Takový postup žalobce shledává v rozporu s principem právní jistoty a se zásadou legitimního očekávání a odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 25.11.2004, sp. zn. IV. ÚS 503/03, a ze dne 12.2.2009, sp. zn. III. ÚS 619/06.

Prvostupňové rozhodnutí je podle žalobce také v rozporu se zásadou materiální pravdy, neboť žalovaný nebyl oprávněn předat podklady a dokumenty nutné pro zpracování auditu, aniž by si nevyhotovil alespoň jejich kopie. Podle žalobce je žalovaný veřejnoprávním původcem, organizační složkou státu, která má povinnost uchovávat dokumenty a umožnit výběr archiválií ve smyslu § 3 odst. 1 písm. a) zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě (dále jen „zákon o archivnictví a spisové službě“). Žalobce dále uvádí, že nejsou dány zákonné výluky pro to, aby byla žádost o informace odmítnuta, a domáhá se tak postupu ve smyslu § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím.

V podané replice žalobce opětovně odmítá, že by žalovaný nevěděl, jaké informace společnosti zpracující audit poskytl. Nadto žalobce uvádí, že žalovaný nikdy žalobce nevyzval k tomu, aby žádost o informace jakkoliv upřesnil ve smyslu § 14 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Žalobce setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem a z výše uvedených důvodů se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí a nařízení povinnosti poskytnout požadované informace.

III. Shrnutí argumentace žalovaného

Žalovaný předně uvádí, že nevyloučil, že by požadovanými informacemi disponoval nebo je společnosti BDO Audit s.r.o. předal či zpřístupnil. Podle žalovaného však nelze jednoznačně specifikovat, kterých informací se žalobce ve skutečnosti domáhá. Žalovaný tak nemůže vyhodnotit, zda se na některé takové informace vztahuje výluka či nikoliv.

V souvislosti s výkonem smlouvy o kontrolní činnosti ve smyslu § 591 a násl. zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění účinném do 31.12.2013, byl žalovaný povinen společnosti vykonávající audit poskytnout nezbytnou součinnost a za tímto účelem této společnosti předal obsáhlou část dokumentů, přičemž žalovaný již dále nezjišťoval, které dokumenty byly ve skutečnosti použity.

Žalovaný uvádí, že nemohl žádosti žalobce vyhovět, neboť nemá k dispozici žalobcem požadované informace a nemá ani povinnost těmito informacemi disponovat. Podle žalovaného se tedy jedná o neexistující informace ve smyslu § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Žalovaný na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem a s ohledem na výše uvedené navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná (§ 78 odst. 1 s.ř.s.).

Soud rozhodoval bez jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Podle čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.

Smyslem práva na informace dle čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod je participace občanské společnosti na věcech veřejných. Tímto právem je poskytnuta jedna z právních záruk zákonnosti ve veřejné správě, neboť je občanům umožněno vykonávat kontrolu ve vztahu k fungování veřejné moci.

Zákonem, který slouží k provedení práva na informace je zákon o svobodném přístupu k informacím, jenž mj. stanovuje, kdo je povinným subjektem k poskytování informací, o jaké informace se musí jednat a jakým způsobem se tyto informace poskytují (§ 1 tohoto zákona).

Podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím se povinnými subjekty rozumí státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

Podle § 3 odst. 3 tohoto zákona se informací pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního. Omezení práva na informace jako základního práva je pak nutné interpretovat tak, aby nebyl popřen jeho smysl a účel (čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod). Omezit právo na informace tak lze pouze výjimečně, z důvodů střetu s právy jinými (zejména ochrana soukromí jiných osob, bezpečnost, zvláštními zákony stanovená povinnost mlčenlivosti).

Důvody pro odmítnutí žádosti jsou obsaženy v § 7 až § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím. Poskytnutí informace nad rámec těchto důvodů lze odmítnout také tehdy, pokud povinný subjekt požadovanou informaci nedisponuje a ani jí nemá povinnost mít (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.4.2008, č.j. 2 As 71/2007-56, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).

Ze správního spisu vyplynulo, že dne 16.3.2013 žalobce podal žádost o informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím, kde požádal o následující informace: kalkulace výkupních cen fotovoltaické energie pro roky 2005, 2006, 2008 a 2011, dále studie ČVUT z let 2003, 2004, 2005, 2007, 2009, 2010, 2011, záznamy komunikace a podklady ze složky k procesu nastavení výkupních cen FVE, které žalovaný poskytl zpracovateli dokumentu „Audit Procesu nastavení výkupních cen fotovoltaické energie“, Praha, květen 2012, společnosti BDO Audit s.r.o.

Předně se soud neztotožňuje se žalovaným v tom, že mu nemělo být údajně zřejmé, jakých informací se žadatel (žalobce) domáhá.

Je nepochybné, že žádost o informace musí být natolik konkrétní, aby byl povinný subjekt (tu žalovaný) schopen zjistit, jakých informací se žadatel dožaduje. Tento požadavek však nelze chápat tak, že je žadatel povinen vždy sdělit přesné názvy dokumentů, v nichž by požadované informace měly být obsaženy. Pokud se totiž oprávněná osoba dožaduje poskytnutí informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím, je zřejmé, že informace, kterých se domáhá, k dispozici nemá. Nelze tedy požadovat po žadatelích, aby precizně vymezovali jakých dokumentů (jak přesně označených dokumentů) se domáhají. Zásadně postačí, pokud bude ze žádosti zřejmé, o jaké informace žadatelí jde. Přitom bude třeba vždy zohlednit odborné znalosti a vědomosti povinného subjektu. Nebude-li povinnému subjektu zřejmé, jaké informace žadatel požaduje, je namístě postup dle § 14 odst. 5 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož má povinný subjekt vyzvat žadatele k upřesnění

žádosti, není-li z ní zřejmé, jaké informace požaduje. K takovému postupu ze strany žalovaného ale v daném případě nedošlo.

Podle názoru zdejšího soudu však v dané věci žádost obsahovala poměrně jasný popis požadovaných informací. Žadatel při popisu informací zjevně vycházel z textu zveřejněného auditu (i žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že takto zpracovatel auditu popsal na str. 9 auditu interní dokumenty, z nichž při zpracování vycházel). V žádosti pak bylo jasně požadováno poskytnutí informací (jak byly popsány v auditu), tj. kalkulace výkupních cen fotovoltaické energie pro roky 2005, 2006, 2008 a 2011, dále studie ČVUT z let 2003, 2004, 2005, 2007, 2009, 2010, 2011, a záznamy komunikace a podklady ze složky k procesu nastavení výkupních cen FVE), „které žalovaný poskytl zpracovateli auditu“. O jaké dokumenty se ve skutečnosti jednalo, tak muselo být zřejmé žalovanému, neboť to byl právě on, kdo podklady zpracovateli auditu poskytl. Není přitom podstatné, které z předložených podkladů zpracovatel auditu použil a které nikoli. Žalobce totiž v žádosti nepožadoval podklady použité zpracovatelem auditu, nýbrž podklady, které žalovaný zpracovateli poskytl. Argument žalovaného, že nevěděl, jaké konkrétní dokumenty (informace) žalobce požaduje, tedy neobstojí.

Soud nemůže souhlasit ani s tím, že žalobcem požadované informace měly charakter „neexistujících informací“.

S ohledem na koncipování předmětné žádosti o informace je zřejmé, že žalobce nepochybně vycházel z textu zveřejněného auditu, z něhož mu vyplynulo, že žalovaný tyto informace zpracovateli auditu předal. To je ostatně zřejmé i z obecného popisu těchto informací a z toho, že byl audit zpracováván pro žalovaného jako objednatele. Lze tedy zcela oprávněně dovozovat, že žalovaný požadovanými informacemi nepochybně (alespoň v minulosti) disponoval, neboť je poskytl společnosti, která na základě soukromoprávní smlouvy (smlouvy o kontrolní činnosti) pro něj vypracovala audit.

Jedním z úkolů žalovaného ve smyslu § 6 odst. 1 zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů), je nastavovat výkupní ceny energie z fotovoltaických elektráren. Jestliže je tedy zákonnou povinností žalovaného stanovovat výši výkupních cen, je třeba, aby žalovaný v souladu s principem dobré správy vycházel z dostatečně hodnověrných podkladů tak, aby výsledek jeho činnosti mohl být zpětně podroben kontrole veřejností.

Z uvedeného je zřejmé, že žalobcem rámcově vymezený okruh požadovaných informací (minimálně kalkulace výkupních cen fotovoltaické energie, jakož i záznamy komunikace a podklady ze složky k procesu nastavení výkupních cen FVE) měl mít žalovaný k dispozici.

Jak ostatně vyplývá z důvodové zprávy k zákonu č. 61/2006 Sb., změna zákona o svobodném přístupu k informacím, kterým byla přijata Směrnice Evropského parlamentu a rady 2003/98/ES, o opakovaném použití informací veřejného sektoru: *„Povinný subjekt je povinen poskytovat pouze ty informace, které se vztahují k jeho působnosti, a které má nebo by měl mít k dispozici. Naopak režim zákona o svobodném přístupu k informacím nestanovuje povinnost nové informace vytvářet či vyjadřovat názory povinného subjektu k určité problematice. Toto ustanovení nemá v žádném případě sloužit k nepřiměřenému zužování práva na informace, má pouze zamezit žádostem o informace mimo sféru zákona - zvláště časté jsou v této souvislosti žádosti o právní analýzy, hodnocení či zpracování smluv a podání - k vypracovávání takových materiálů nemůže být povinný subjekt nucen na základě své informační povinnosti, neboť taková úprava by byla zcela proti původnímu smyslu tohoto institutu. Pokud má být taková povinnost stanovena, musí tak učinit zvláštní zákon samostatnou úpravou (např. § 139 zákona č. 500/2004 Sb.). Naopak pokud již povinný subjekt určitý dokument vypracoval a má tedy informace k dispozici je povinen ji poskytnout. Podobně nebrání toto ustanovení vyhovět žádostem o výtahy z databází či části dokumentů“.*

V rámci naplnění principu dobré správy je tedy nezbytné, aby výkupní ceny nebyly nastaveny svévolně, ale jejich nastavení bylo řádným způsobem podloženo. Tento podklad pak musí mít žalovaný k dispozici i po nastavení výkupních cen (např. pro následnou kontrolu správnosti tohoto nastavení). Jde totiž zpravidla o informace, které žalovaný vytvořil v rámci své činnosti, na níž dopadají též ustanovení o spisové službě ve smyslu zákona o archivnictví a spisové službě (konkrétně § 64 odst. 3 a § 68 a § 69a, které se týkají vytváření dokumentů a jejich uchování). Dle názoru zdejšího soudu nelze považovat postup žalovaného spočívající v předání dokumentů na základě smlouvy o kontrolní činnosti soukromoprávnímu subjektu, aniž by si žalovaný pořídil jejich kopie, resp. předal toliko kopie, a nevyžadoval vrácení těchto dokumentů, za souladný s výše zmíněným zákonem.

Soud má ostatně významné pochybnosti o tom, že žalovaný tyto podklady k dispozici nemá. Především s ohledem na charakter těchto podkladů a taktéž na předchozí postup žalovaného v řízení o žádosti. V rozhodnutí žalovaného ze dne 30.4.2013, č.j. 04732-3/2013-ERU, sp.zn. 04732/2013-ERU, totiž bylo poskytnutí těchto podkladů žalobci odepíráno s ohledem na autorská práva Českého vysokého učení technického a na obchodní tajemství ve smyslu § 11 odst. 2 písm. c) a § 15 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím a pokud šlo o kalkulace výkupních cen, ty žalovaný neposkytl s ohledem na vnitřní povahu těchto informací (§ 11 odst. 1 písm. a/ tohoto zákona). Toto rozhodnutí však bylo rozhodnutím předsedkyně žalovaného ze dne 2.10.2013, č.j. 04732-7/2013-ERU, zrušeno s tím, že žalovaný nevymezil, o jaké informace se ve skutečnosti jedná. Následně však žalovaný vydal dne 22.10.2013, rozhodnutí č.j. 04732-8/2013-ERU, sp.zn. OLP-04732/2013-ERU,

kde zaujal zcela odlišnou argumentaci (nyní posuzovaný závěr, že informace nemá ani nemusí mít k dispozici).

Byť právě popsaná situace nezpůsobuje žalobcem namítanou nezákonnost, významnou měrou může ovlivňovat věrohodnost tvrzení žalovaného, že požadované informace k dispozici nemá. Pokud by tomu tak skutečně bylo, soud nerozumí tomu, proč by žalovaný s touto argumentací neodmítl žalobcovu žádost hned rozhodnutím ze dne 30.4.2013.

Nadto se zdejšímu soudu jeví jako značně nepravděpodobné, aby žalovaný uchovával kalkulace výkupních cen mj. již z roku 2005, po více než 5 letech je předal zpracovateli auditu, aniž by si je ponechal alespoň v kopiích a aniž by je vyžadoval zpět. To samé je pak třeba uvést i ve vztahu ke studiím ČVUT, které jsou bezesporu taktéž jedním z podkladů pro stanovení výše výkupních cen.

Soud nepopírá, že vztah mezi žalovaným a zpracovatelem auditu může být vztahem důvěrným. To však nemá žádný vliv na povinnost žalovaného požadované informace mít k dispozici, a to i poté, co byly výkupní ceny stanoveny.

Pokud žalovaný skutečně požadovanými dokumenty nedisponuje, je třeba tyto dokumenty opatřit, neboť je povinností žalovaného těmito dokumenty disponovat. Žalovaný nemůže rezignovat na poskytnutí informace pouze s odůvodněním, že se jedná o neexistující informace, ačkoliv je zřejmé, že tyto informace existovaly a žalovaný má nadále povinnost tyto informace uchovávat, neboť se vztahují k jeho činnosti. V obou případech je totiž na správním orgánu, aby požadované informace poskytl nebo je zrekonstruoval, případně vytvořil (obdobně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9.2.2012, č.j. 1 As 141/2011-67, publ. pod č. 2635/2012 Sb. NSS, a ze dne 7.4.2015, č.j. 6 As 136/2014-41, publ. pod č. 3223/2015 Sb. NSS).

V. Závěr

S ohledem na výše uvedené zdejší soud musel napadené rozhodnutí zrušit, neboť dospěl k závěru, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, pokud neposkytl žalobcem požadované informace. Jedná se totiž o informace, které fakticky měl k dispozici (neboť žalobce požaduje pouze ty informace, které žalovaný zpracovateli auditu poskytl), a současně jsou to informace, které má mít k dispozici i nadále, neboť tvoří podklad pro stanovení výkupních cen fotovoltaické energie. Zároveň byla žádost dostatečně jasně formulována a žalovanému muselo být zřejmé, jaké dokumenty zpracovateli auditu poskytl (právě těch se přitom žalobce domáhal).

Napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí proto soud jako nezákonná zrušil podle § 78 odst. 1 a 3 s.ř.s.

Zdejší soud se dále musel zabývat otázkou, zda má možnost rozhodnout též o nařízení poskytnutí informací podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.

Soud však dospěl k závěru, že v daném případě podle uvedeného ustanovení postupovat nemohl. Vzhledem k tomu, že žalobcem požadované listiny nemá soud k dispozici, nemohl bez dalšího posoudit, zda se neuplatní některý ze zákonných důvodů pro neposkytnutí požadovaných informací, popř. pro jejich částečné neposkytnutí, vyplývající z nezbytnosti ochrany jejich obsahu. Soud tedy vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V něm je podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

VI. Náklady řízení

O nákladech řízení zdejší soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu náleží právo na náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3000 Kč za zaplacený soudní poplatek, dále náklady za právní zastoupení za tři úkony právní služby po 3100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika), dále tři režijní paušály ve výši 300 Kč, to vše dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Vzhledem k tomu, že právní zástupce žalobce je plátcem DPH, byla k nákladům za právní zastoupení připočtena částka odpovídající DPH. Celkem se tedy jedná o částku 15 342 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě. Žalovaný ve věci nebyl úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 3. prosince 2015

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu